

02

Arrela't

EDITORIAL: RELLEU EN LA DIRECCIÓ D'ARRELS

REPORTATGE: DOS ANYS AMB PLACIDO_M0

NOTÍCIES: UNA SUBHASTA PER POSAR SOSTRE

ENTREVISTA: TERESA VILLAGRASA, DE LA PENSIÓ TERE

Volem que aquesta revista sigui útil.

Arrela't és la nova publicació d'Arrels, una entitat que des de 1987 atén persones sense llar oferint allotjament, alimentació i atenció social i sanitària.

Arrels és l'expressió d'una gran solidaritat

"Conservo tants moments i noms del meu pas per Arrels que necessitaria tot un llibre per recordar-los. Quan al 1995 en Josep Mª Pañella em va convidar a formar part d'aquesta aventura, em va commocionar la fragilitat i indefensió de les persones que malvivien als carrers de Barcelona. Tenia l'oportunitat de fer-hi alguna cosa. I espero haver-ho fet.

Després de 17 anys acaba la meua etapa. He vist com Barcelona s'ha esforçat en millorar la situació de centenars de persones que han fet dels caixers automàtics casa seva. A Arrels, en la mesura de les nostres possibilitats, hem anat construint maneres d'acompanyar, atendre i, sobretot, estar.

Estar amb l'altre, quina experiència, quanta capacitat de transformació en un fet tan senzill i gratuït!

Arrels és l'expressió d'una gran solidaritat i he estat testimoni de com aquesta ha adoptat diverses formes intentant donar resposta a les persones que dormen al carrer. **Solidaritat creativa** per pensar nous projectes, **resistent** davant les dificultats, **crítica** quan el que veiem no ens agrada, **reivindicativa, organitzada i constant**.

A punt de passar pàgina, és impossible fer presents tots els records però també és impossible no recordar Josep Mª Pañella, amb una gran capacitat per treure el millor de tothom. O els moments viscuts al Centre Obert, a les reunions amb els equips, el treball amb col·laboradors i voluntaris, o simplement veient les cares dels alumnes que escoltaven l'experiència de persones que han estat al carrer.

Després del treball intens d'aquest darrer curs, i un cop definit el nou Pla Estratègic, **ha arribat el moment d'iniciar un nou camí. Sols falta donar-vos les gràcies i dir-vos que sempre em sentiré a prop d'aquesta casa.** Una abraçada."

Salvador Busquets, director sortint

Ferran Busquets i Forés (a la dreta) substitueix des de setembre el Salvador Busquets i Vila (esquerra) en la direcció d'Arrels.

La teua veu

Suggeriments, idees i comentaris que ens emocionen i ens fan reflexionar. Envia el teu a posasostreabarcelona@arrelsfundacio.org o a través de les xarxes socials.

Benvolguts membres d'Arrels,

El meu nom és Anna B. i avui he rebut la memòria 2011 i l'imprès per millorar la quota que pago. Que més voldria jo que ampliar la quota; no m'és possible perquè des de setembre de 2011 estic a l'atur i ara ja no cobro cap prestació ni subsidi, m'he de pagar el conveni especial fins que no trobi nova feina...

Mantinc la quota de 25€ al mes i us puc oferir part del meu temps si creieu que us puc ser útil en alguna cosa. Ja en direu alguna cosa.

Endavant i molt bona sort en les vostres actuacions.

Anna B.

“Amb l'esforç de tots, el que sembla impossible deixa de ser-ho”

“Vaig conèixer Arrels quan tenia 24 anys. Estudiava informàtica i un canvi d'horaris va fer que hagués de deixar un voluntariat a la presó de joves de la Trinitat. Mirava què podia fer quan vaig rebre un tríptic d'Arrels. No n'havia sentit a parlar mai, però la imatge d'un senyor en un banc i la seva mirada em van decidir. Em va sobtar que demanessin un any de compromís de voluntariat perquè mai m'ho havia trobat. **Fins aleshores tampoc havia vist aquest tracte d'igual a igual, aquesta intenció constant de reivindicar per a les persones sense llar els mateixos drets de qui no ha viscut al carrer.**

Vaig començar al centre obert, i encara hi ha gent d'aleshores després de 14 anys! Més tard vaig estar a l'equip de carrer. Al 2005 em vaig vincular com a treballador, donant resposta a les necessitats tecnològiques de l'entitat. Finalment vaig responsabilitzar-me del departament de Gestió Interna, és a dir, de l'administració, finançament, informàtica, recursos humans i manteniment. I ara començo aquesta emocionant etapa com a director.

En aquests anys he vist com persones que portaven temps al carrer han recuperat la seva vida i **he après que el que sembla impossible, amb l'esforç de tots, deixa de ser-ho.**

Els reptes són enormes. A Arrels hem de seguir al costat de les persones sense llar, adaptant-nos al context, buscant alternatives i aliances. Perquè mentre hi hagi una sola persona al carrer hi haurà feina a fer.

Vull donar les gràcies al Salvador Busquets per la feina compartida aquests 14 anys que ens coneixem i, alhora, agrair-li a ell i al patronat que hagin confiat en mi. I estic tranquil, perquè tot flueix fàcilment amb aquesta gran família que és Arrels.”

Ferran Busquets, nou director d'Arrels

Lo que quiero decir...

Un espai perquè les persones ateses a Arrels s'expressin i expliquin vivències i opinions en primera persona.

“Mucha gente no va a los albergues porque le exigen entrar en horas concretas y quizás no les da tiempo porque se están buscando la vida, ya que no cobran nada. También hay gente sin tarjeta de comedor –a la que sólo le dejan ir 3 días- y que si quiere comer debe hablar con una asistente y entrar en lista de espera.

Eso hace que vayan a por bocadillos de un lado a otro y desespera, cansa a la gente, y le da por beber. Encima deben ir a dormir a albergues con normas que no todos necesitan. Yo pondría condiciones diferentes a

la gente que busca trabajo para que tenga más margen, porque si llegan tarde luego no pueden entrar y duermen en la calle. Eso le quita a uno las ganas de todo.

También hay gente que va a descansar y no puede. Debería haber más orden, que se respete, ya que todos estamos en una situación que no nos gusta. Yo, que la vida me ha dado muchos palos, dentro de lo que cabe he tenido suerte porque, tras tanto aguantar, me ha llegado la suerte gracias a ciertas personas. Gracias por todo.”

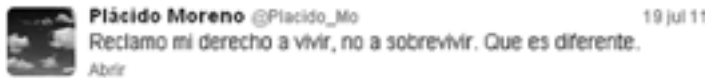
Jesús M. L.

Reportatge

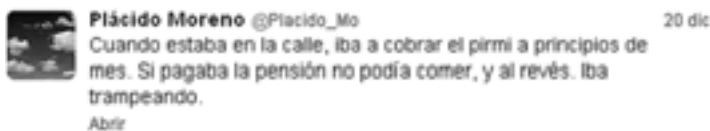
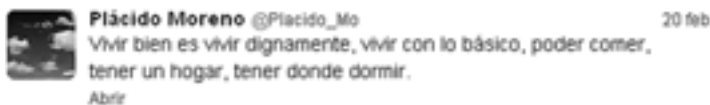
Dos anys amb Plácido_Mo

Plácido Moreno va viure 10 anys al carrer. A Arrels el coneixíem des de feia temps quan, amb 52 anys, va morir d'una malaltia. Una carta que va escriure poc temps abans ens va inspirar per a la campanya de Nadal del 2010 'Tots mereixem una oportunitat' i a crear la iniciativa a twitter de @Plácido_Mo, on varies persones que han viscut al carrer expliquen les seves experiències. Dos anys després, la veu del Plácido segueix viva.

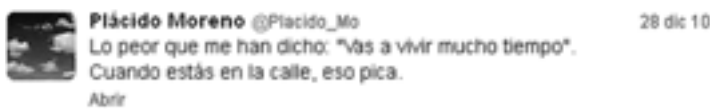

Implicat amb els més febles i sense pèls a la llengua. Aquest és @Plácido_Mo, l'autor de la frase anterior o, el que és el mateix, la veu a twitter de varies persones vinculades a Arrels que saben què significa viure al carrer i que ho volen explicar.

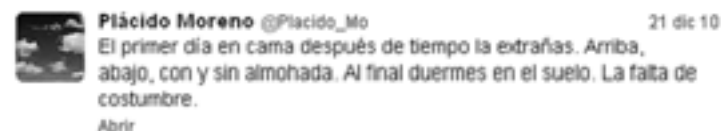
L'experiència va començar fa dos anys amb l'objectiu d'aprofitar una xarxa social com és twitter perquè persones sense llar s'expressessin directament i la gent pogués fer preguntes i comentaris. En l'actualitat sis persones donen veu a @Plácido_Mo, però en aquest temps han participat més. "Me gusta porque me siento apoyado por las personas que nos siguen y porque creo que es útil y nuestras experiencias pueden servir a la gente", explica Juan Carlos Espatlí, una de les veus de @Plácido_Mo. Com es viu al carrer? Què passa quan fa fred? I quan fa calor? On es pot dinar calent? Què vol dir viure dignament? I per què es parla de la crisi si de crisis hi ha moltes, les de cada persona? A aquestes preguntes i a més han intentat respondre les veus de @Plácido_Mo des de que es va posar en marxa.

I explica més coses sobre la seva experiència al carrer:

El twitter de @Plácido_Mo serveix per donar veu a persones que, d'una altra manera, potser no la tindrien. També per entendre millor què vol dir no tenir una llar i com el fet de viure al carrer afecta la salut física i mental, els hàbits, les relacions...

En l'actualitat, 800 persones segueixen @Plácido_Mo i els seus comentaris, no només sobre com es viu al carrer, sinó també sobre la pobresa, la crisi i les retallades, i altres temes com l'amor i la literatura.

Segons José Infante, una altra de les veus de @Plácido_Mo, el veritable Plácido Moreno "se llevaría actualmente una desilusión porque, en estos dos años y desde que murió, la pobreza ha ido a peor. Por eso necesitamos muchos más twitters de este tipo".

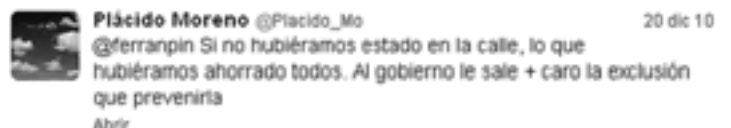
Altres iniciatives que donen veu

L'experiència de @Plácido_Mo no és única. L'any passat, quatre persones que viuen als carrers de Nova York explicaven a twitter el seu dia a dia a través de telèfons mòbils que els van donar estudiants de publicitat en pràctiques. També als Estats Units, Mark Horvath, que es va quedar a l'atur i al carrer, recull en vídeo testimonis de persones sense llar que després comparteix al web InvisiblePeople.tv.

Un altre exemple és el d'una noia sense llar al Regne Unit que, a través del blog Thehomelessgirl.com, mostra la duresa de viure al carrer des del punt de vista d'una dona. I encara més a prop hi ha experiències com el blog Una Mirada en la Calle (unamiradaenlacalle.blogspot.com.es), amb testimonis personals, i el blog del Miquel Fuster (miquelfuster.com), dibuixant de còmic que ha passat 15 anys al carrer.

"És curiós que just ara que al món hi ha tants mitjans per comunicar-se a tots els nivells, és quan sembla que hi ha més gent aïllada i més sola", apunta Jaume Marsé, també participant al twitter @Plácido_Mo.

Les persones que formen @Plácido_Mo expliquen experiències però també aporten alternatives:

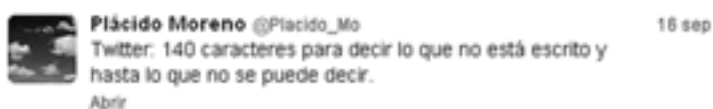

Algunes de les veus de @Placido_Mo:

Juan Carlos, Martín, Jaume i José.

Des que es va posar en marxa, la iniciativa ha rebut el reconeixement dels propis seguidors a twitter i d'institucions. Al 2011, juntament amb la campanya 'Tots mereixem una oportunitat', va rebre el Premi Fundraising per a campanyes de baix cost de l'Associació Espanyola de Fundraising i a principis del 2012 va ser destacada als premis del Consell Municipal de Benestar Social als Mitjans de Comunicació de l'Ajuntament.

Les persones que formen @Placido_Mo volen seguir endavant amb la iniciativa i un dels seus tweets ho deixa ben clar:

La carta que va inspirar @Placido_Mo

“En esta etapa de mi vida me pesa amargamente lo que sembré en el pasado pero, mientras recojo esa siembra negativa que no me llevaría a ninguna parte con lamentos, intento convertirlo en positivo aprendiendo a pedir ayuda a personas con una comprensión que, al escucharme, no me hacen sentirme más avergonzado de lo que yo ya me siento. Tanto yo como las demás personas que solicitamos su ayuda aprendemos que en realidad su ayuda es desinteresada y se sienten felices y satisfechos cuando ven que, aunque sea pasito a pasito, pero firme, luchamos y nos esforzamos

comprometiéndonos en recuperar valores que creíamos perdidos del todo. Son personas que merecen nuestro respeto por su vocación desinteresada, incluso también sufren al no disponer de recursos suficientes con los que poder llegar a todos. Por todo ello, mi eterna gratitud porque sin vosotros la palabra esperanza no tendría sentido. Para todas las personas que dedican parte de su vida en la nuestra. Gracias”.
Aquesta carta, escrita pel Plácido Moreno abans de morir al 2010, va motivar la creació del twitter de @Placido_Mo.

En un minut

117 persones d'Arrels han participat en una vintena d'activitats aquest estiu: sortides a la platja i visites culturals per trencar amb la rutina i la soledat.

460€

Entre 300 i 350 euros al mes val allotjar-se en una habitació de lloguer o una pensió. De mitjana, una prestació social arriba als **460 euros**.

50 noves places d'allotjament són les que Arrels posarà en marxa gràcies als fons de la Marató contra la Pobresa de TV3.

51 samarretes d'Arrels han estat venudes en una perruqueria de Barcelona. Una iniciativa particular que contribueix a difondre el lema 'No vull ser important, vull ser útil'.

5 persones del taller d'Arrels han creat el mobiliari per a la botiga Camper al carrer Pelai, on també s'exposen il·lustracions del Miquel Fuster.

Més de **400 persones** són ateses a diari a El Caliu, un espai d'acollida que ofereix esmorzars, atenció i acompanyament a les persones més vulnerables al barri d'Horta.

517

desnonaments s'han realitzat cada dia a l'Estat entre gener i març (100 dels quals a Catalunya, on es produeixen prop de **5.000 execucions hipotecàries**), segons el Consell General del Poder Judicial.

1.250

Més de 1.250 persones s'allotgen cada dia en equipaments públics i privats a Barcelona, segons dades de la Xarxa d'Atenció a Persones Sense Llar.

Una imatge per posar sostre. Envia'ns la teva imatge explicant alguna iniciativa que posi sostre o mostrant què vol dir per a tu tenir una llar al correu posasostreabarcelona@arrelsfundacio.org

"Tots estem formats per una teranyina i ho comprovo dia a dia.

Quan faltes com a voluntària l'endemà et diuen 'perquè no vas venir'. I fins i tot jo trobo un buit. Tot i que a vegades sembla que no s'aconsegueix res, realment necessitem el contacte amb els altres."

Foto enviada per la Gisela Royo a posasostreabarcelona@arrelsfundacio.org

21 d'octubre. Trobada General d'Arrels. Per debatre i reflexionar sobre els reptes futurs de l'entitat per al període 2012-2015.

23, 30 d'octubre i 6 de novembre. Cicle de cinema sobre pobresa. Organitzen Càritas, Cristianisme i Justícia i Arrels. Als cinemes Maldà, 20h.

16 de novembre. Conferència sobre migrants sense llar a Europa. Organitza la xarxa europea FEANTSA, al CaixaForum de Barcelona.

25 de novembre. Dia de les persones sense llar. Càritas i altres entitats impulsen la campanya 'Són drets. No regals. Ningú sense llar'.

Mou-te!

Som voluntaris!

L'experiència al Servei de Voluntariat Europeu

L'Aurelija Dzedzevičiūtė va arribar a Arrels al desembre des de Lituània com a participant del Servei de Voluntariat Europeu, impulsat per la Comissió Europea per promoure el voluntariat de menors de 30 anys. Durant nou mesos ha col·laborat al centre de dia, la llar i el taller d'Arrels i ha treballat amb els companys de Treball Social.

"A Lituània he estat cinc anys a Càritas dirigint un centre per a persones sense llar; allà es tracta d'una problemàtica poc visible i hi ha pocs recursos", explica. De l'experiència a Arrels destaca haver compartit de tu a tu amb les persones ateses, voluntariat i treballadors, i haver conegut una manera d'acompanyar "que

L'Aurelija ha col·laborat a Arrels gràcies al Servei de Voluntariat Europeu.

respecta els temps de les persones i busca l'equilibri amb l'autonomia". Ara l'Aurelija torna a Lituània, on vol col·laborar en una publicació feta per persones sense llar. Gràcies i sort en aquesta nova etapa.

Et recomanem...

Una subhasta per posar sostre

Els cantautors Joan Manel Serrat i Joaquín Sabina, els pintors Fernando Cuétara, Laura Salvador i Aixa, i l'artista nord-americana Susan Nash són alguns dels més de 50 artistes de diverses disciplines que participen en el projecte 'Un tovalló per pintar'. Es tracta d'una iniciativa d'art solidari a favor d'Arrels Fundació i impulsada per la plataforma Artnobel.com.

Cada participant ha plasmat en un tovalló de tela la seva visió sobre la societat actual. Els

tovallons, dibuixats i signats pels artistes, se subhastaran el proper 21 de novembre a l'Hotel Barceló Raval, en una subhasta solidària a favor de les persones sense llar. El cap de setmana anterior, 17 i 18 de novembre, es podran veure les obres exposades al mateix espai. Tant l'exposició com la subhasta són obertes a tothom. Apropa't!

Més informació:
servilletasolidaria.wordpress.com

“Antes la gente que venía a la pensión tenía trabajo; ahora no”

Amb 27 anys, Teresa Villagrasa i la seva família van deixar la seva vida a Olba (Teruel) i van arribar a Barcelona. Aquí porta la pensió Tere des de fa 61 anys, una llar per a persones soles o que tenen pocs recursos. Teresa col·labora amb Arrels facilitant allotjament a persones sense llar.

Des de fa més de 6 anys la Teresa dona allotjament a persones d'Arrels.

Des de quan tens la pensió?

Vivíamos en un pueblo de Aragón y en los años 40 mi hermano se vino y montó una pensión en el Raval. Los hermanos fuimos llegando poco a poco, trabajábamos con él y nos ayudábamos a montar otras pensiones. Cuando llegué a Barcelona mi hija tenía dos añitos y ahora tiene 61. Ahora tenemos esta pensión pero al principio teníamos más. Era otra vida.

Com era?

La gente tenía trabajo y ahora no. Hasta hace poco vivía aquí un hombre de Túnez que ahora duerme en la calle porque no puede pagar.

Esta situación lleva ya 5 ó 6 años, como no hay trabajo la gente no puede vivir. Antes venían feriantes que compraban en Barcelona y luego bajaban a Marruecos a venderlo pero ya no porque no hay tanto negocio.

Com és la gent que ara viu a la pensió?

Es gente fija, de confianza; algunos hace 15 años que viven aquí. Personas que llegaron y viven solas, que consideran la

pensión su casa y se han hecho mayores aquí. Hubo un señor que trabajaba en el mercado y que vivió y murió aquí. Y otro que ha sido camionero 20 años y que ahora no vende nada. Desde hace 6 ó 7 años también llegan personas de Arrels.

Per què vas començar a col·laborar amb Arrels?

Un día vino a verme gente de Arrels, les enseñé la pensión y desde entonces ya han pasado unas 50 ó 60 personas... Cuando me llaman para pedir si puede venir una persona les pregunto si puede subir escaleras o tiene algún problema que deba saber...

Quina relació tens amb les persones que hi viuen?

En general no me dan que hacer y les ayudo a hacer las cosas. Recuerdo a José, que murió en la pensión y le daba la medicación; a Juan le daba el desayuno, la comida y la cena por-

que estaba enfermo. Cuando son abuelos se hace esto. A otro José, que estaba en la 16, le daba su leche cada noche; el hombre lo agradecía, ¡y qué iba a hacer! Siempre me han respetado y no he tenido problemas gordos; también me he sentido apoyada por Arrels.

És gent que si no estigués aquí estaria al carrer...

Muchos son gente con PIRMI, y a algunos se la han quitado. Los servicios sociales del Ayuntamiento también nos traen gente que necesita un lugar para vivir y les ayudan con la pensión. La mayoría son hombres solos; hay más hombres solos que mujeres, no sé por qué...

Què penses de la crisi econòmica que patim?

La gente tiene que poder trabajar para que se levante el país. Se necesita más gente con formación profesional, que pueda encontrar un oficio y ganarse la vida.

Malgrat tot, tu continues treballant i aportant el teu granet de sorra.

Siempre he trabajado, no recuerdo la última vez que hice vacaciones. En casa éramos tres hermanos y me quedé sin padre con 5 años. Mi madre trabajó para criarnos y yo, con 15 años, entré en la fábrica de lanas del pueblo. Ahora en la pensión me levanto a las 7 de la mañana, me ducho, me arreglo y estoy atenta a lo que necesita la gente. Paso aquí el día, me siento, les doy las llaves, los veo pasar...

Ets feliç?

Sí, en la pensión tengo charla, no estoy sola. Ha sido y es mi vida. Y los de Arrels pueden enviarme a las personas que quieran.

La Teresa i la seva filla, que ha crescut respirant l'ambient de la pensió.